

כמו שמשפיע אדם את עצמו בעולם הזה - כך הוא מדורו ונמשך באותו העולם [ואותן רוחות הטמאות מטמאות אותו ומכניסות אותו לגיהנום].

בא ראה, מי שמתקדש ושומר את עצמו בעולם הזה שלא יטמא, מדורו בעולם ההוא בין אותם קדושים עליונים ועושים תמיד שליחות, ואלו עומדים בחצר, כמו שנאמר (שמות כז) את חצר המשכן.

יש אחרים שהם בפנים יותר שאינם בחצר, אלא בבית, כמו שנאמר (תהלים סה) נשבעה בטוב ביתך. אמר דוד, נשבעה בטוב ביתך. כיון שאמר ישכן חצריך, למה כתוב נשבעה בטוב ביתך? ישבע בטוב ביתך היה צריך להיות, כמו שכתוב ישכן! אלא הרי שנינו, אין ישיבה בעזרה אלא למלכי דוד לבדם.

יש מקום לחסידים עליונים שנכנסים לפנים, ומי הם? כפתיב (במדבר א) והחנים לפני המשכן קדמה לפני אהל מועד מרחק משה ואהרן ובניו וגו'. וכמה מדורים על מדורים ואורות על אורות נפרדים בעולם ההוא, וכל אחד מתבייש מאור חברו. כמו שהמעשים נפרדים בעולם הזה, כך גם מקומות ואורות נפרדים בעולם ההוא.

ובא וראה, הרי נאמר שאפלו בעולם הזה, כשאדם ישן על מטתו והנשמות צריכות לשוטט בעולם ויצאו מתוך הגוף, אין כל נשמה ונשמה עולה ומשוטטת לראות בכבוד סבר פני עתיק הימים, אלא כמו שנמשך תמיד וכפי המעשים, כך נשמתו עולה.

וכד נפק נשמתיה מניה מסאבין ליה ומדוריה בין אינון מסאבין ואלין אינון מזיקין דעלמא. כמה דאתמשך בר נש גרמיה בהאי עלמא הכי הוא מדוריה ואתמשך בההוא עלמא (נ"א ואינון רוחי מסאבי מסאבין ליה ואעלין ליה לגיהנום).

תא חזי מאן דאתקדש ונטיר גרמיה בהאי עלמא דלא אסתאב. מדוריה בההוא עלמא בין אינון קדישין (ד קל ע"א) עלאין ועבדין שליחותא תדיר, ואלין קיימי בחצר כמא דאת אמר, (שמות כז) את חצר המשכן.

ואית אחרנין דאינון לגו תיר, דלאו אינון בחצר אלא בביתא כמא דאת אמר, (תהלים סה) נשבעה בטוב ביתך. אמר דוד נשבעה בטוב ביתך, כיון דאמר ישכן חצריך, אמאי פתיב נשבעה בטוב ביתך, ישבע בטוב ביתך מיפעי ליה כמה דכתיב ישכן. אלא הא תנינן לית ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלחודדיהו.

ואית אתר לחסידי עליונין דעיילי לגו, ומאי אינון, כדכתיב, (במדבר א) והחונים לפני המשכן קדמה לפני אהל מועד מרחק משה ואהרן ובניו וגו'. וכמה מדורין על מדורין ונהורין על נהורין מתפרשן בההוא עלמא, וכל חד אכסיף מנהורא דחבריה, כמה דעובדין אתפרשן בהאי עלמא הכי נמי דוכתיב ונהורין מתפרשן בההוא עלמא.

ותא חזי הא אתמר דאפילו בהאי עלמא כד בר נש נאים על ערסיה, ונשמתין אצטריכו לאתשוטטא בעלמא ונפקו מגו גופא, לאו כל נשמתא ונשמתא סלקא ושטיא למחזי ביקר סבר אפי דעתיק יומין, אלא כמא דאתמשך תדיר וכפום עובדי הכי נשמתיה סלקא.

אִי אֶסְתָּאב אִיהוּ נָאִים וְנִשְׁמַתָּא נִפְקָא וְכָל
אֵינּוּן רִוְחִין מְסָאבִין נִקְטִין לָהּ וְאִתְדַבְּקַת
בְּהוּ בְּאֵינּוּן דְּרַגִּין תַּתְּאִין דְּשִׁטְיִין בְּעֵלְמָא
וְאֵינּוּן מוֹדִיעִין לָהּ מַלִּין דְּאֵינּוּן קְרִיבִין
לְמִיתֵי בְּעֵלְמָא, וְלִזְמַנִּין דְּמוֹדְעִין לָהּ מַלִּין
כְּדִיבָן וְחֵיִיכָן בְּהּ וְהָא אִוְקְמוּהָ.

וְאִי זְכִי בַר נֶשׁ כַּד אִיהוּ נָאִים, וְנִשְׁמַתִּיה
סְלָקָא אַזְלָא וְשִׁטְיָא וּבְקַעָא בִין אֵלִין
רוּחִין מְסָאבִין, וְכִלְהוּ מְכַרְיִין וְאַמְרִין, פִּנּוּן
אַתְר פִּנּוּן, לָאו דָּא מְסַטְרָנָא, וְאִיהִי סְלָקָא בִין
אֵינּוּן קְדִישִׁין וּמוֹדְעֵי לָהּ מְלָה חֲדָא דְקָשׁוּט.

וְכַד נַחְתָּא כָּל אֵינּוּן חֲבִילִין טְרִיקִין בְּעָאן
לְאִתְקַרְבָּא בַּהֲדָה לְמַנְדַּע הֵהִיא מְלָה,

וְאֵינּוּן מוֹדְעִין לָהּ מַלִּין אַחֲרָנִין, וְהֵהִיא מְלָה
דְּנִטְלָא גוּ אֵינּוּן קְדִישִׁין בִּין אֵינּוּן (דף קל ע"ב)

אַחֲרָנִין אִיהוּ כְּעַבְרָא גוּ תִיבְנָא. וְהָאִי (מ"א)
אִיהוּ דְזְכִי יַתִּיר בְּעוֹד דְּאִיהוּ קָאִים וְנִשְׁמַתָּא

קִימָא בְּהָאִי עֵלְמָא.

בְּגוּזָנָא דָּא כַּד נִפְקִין נִשְׁמַתִּין מִגּוּפָא מְהָאִי
עֵלְמָא, בְּעָאן לְסְלָקָא, וְכַמְה תְּרַעִין

חֲבִילֵי טְהִירִין קִימֵי, (1) אִי אֵינּוּן מְסַטְרִיִּיהוּ
כְּלָהוּ אַחֲדִין בְּהוּ בְּאֵינּוּן נִפְשָׁאן וּמְסַרִי לוּן

בִּידָא דְדוּמָה לְאַעְלָא לוּן בְּגִיהֶנּוּם.

וְלִבְתַּר סְלָקָן וְאַחֲדָן בְּהוּ וְאֵינּוּן נְטִילֵי לְהוּן
וּמְכַרְזֵי בְּהוּ אֵלִין אֵינּוּן דְּעַבְרוּ עַל

פְּקוּדֵי דְמֵאֲרִיהוּן, וְכֵן שִׁטְיִין בְּכָל עֵלְמָא.
וְלִבְתַּר מְהִירֵי לְהוּ לְגִיהֶנּוּם, וְכֵן עַד תְּרִיסַר

יְרַחֵי. לִבְתַּר תְּרִיסַר יְרַחֵי מִשְׁתַּכְּכֵי בַּהֲהוּא
אַתְר דְּאִתְחַזִּי לוּן. אֵינּוּן נִשְׁמַתִּין דְּזָכוּ סְלָקֵי

לְעֵילָא כְּמָה דְּאִתְמַר וְזָכָאן בְּדוּכְתִיִּיהוּ.

תָּא חֲזִי, זָכָאִין אֵינּוּן צְדִיקָא דְּאִתְגְּנִזֵי לְהוּ
כְּמָה טְבִין לְהֵהוּא עֵלְמָא, וְלִית אַתְר

אִם נְטָמָא - הוּא יִשָּׁן וְהִנְשָׁמָה
יוֹצֵאת, וְכָל אוֹתָן רִוְחוֹת טְמֵאוֹת
לוֹקְחוֹת אוֹתָהּ, וְנִדְבַקְתָּ בְּהֵן
בְּאוֹתָן הַדְּרָגוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת
שְׁמוּטוֹת בְּעוֹלָם, וְהֵם
מוֹדִיעוֹת לָהּ דְּבָרִים שְׁקָרוּבִים
לְבָא לְעוֹלָם. וְלַפְעָמִים
שְׁמוֹדִיעִים לָהּ דְּבָרִים כּוֹזְבִים
וְצוֹחֲקִים עָלֶיהָ, וְהָרִי פְּרוּשָׁה.

וְאִם זוֹכָה אָדָם, כְּשֶׁהוּא יִשָּׁן
וְנִשְׁמַתוּ עוֹלָה, הוֹלֶכֶת וְשִׁטָּה
וּבוֹקֵעַת בֵּין הַרְוּחוֹת הַטְּמֵאוֹת
הַלְלוּ, וְכֹלֵם מְכַרְיִים וְאוֹמְרִים:
פִּנּוּ מְקוּם, פִּנּוּ. זֶה אֵינוֹ מְצַדְנוּ!
וְהִיא עוֹלָה בֵּין אוֹתָם הַקְּדוּשִׁים,
וּמוֹדִיעִים לָהּ דְּבַר אַחַד אָמֵת.

וּבְשִׁירְדָתָהּ, כָּל אוֹתָם מַחְנוֹת שֶׁל
עָרְבוּב רוֹצִים לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיהָ
לְדַעַת אוֹתוֹ הַדְּבַר, וְהֵם מוֹדִיעִים
לָהּ דְּבָרִים אַחֲרִים. וְהַדְּבוּר הַהוּא
שְׁנוּטֵלֶת בְּתוֹךְ אוֹתָם קְדוּשִׁים
בֵּין אוֹתָם הָאֲחֵרִים הוּא כְּתוּבָא
בְּתוֹךְ הַתְּבִין. וְזֶה (מ"א) הוּא זוֹכָה
יֹתֵר בְּעוֹד שֶׁהוּא עוֹמֵד וְהִנְשָׁמָה

עוֹמֵדֶת בְּעוֹלָם הַזֶּה.

כְּמוֹ כֵּן כְּשִׁיוְצָאוֹת הַנְּשָׁמוֹת
מִהַגּוּף מִהָעוֹלָם הַזֶּה, רוֹצוֹת
לְעוֹלוֹת, וְכַמְה שׁוּמְרֵי הַפֶּתַח
וּמַחְנוֹת מְזִיקִים נִמְצְאִים. אִם הֵם
מְצַדִּים - כָּלֵם אוֹחֲזִים בָּהֶם
בְּאוֹתָן הַנְּפִשׁוֹת, וּמוֹסְרִים אוֹתָם
בִּיד דוּמָה לְהַכְנִיסֵם לְגִיהֶנּוּם.

וְאַחַר כֵּךְ עוֹלוֹת וְאוֹחֲזִים בָּהֶם,
וְהֵם נוֹטְלִים אוֹתָם, וּמְכַרְיִים
בָּהֶם: אֵלוֹ הֵם שְׁעָבְרוּ עַל מְצוֹת
רַבּוֹנֵם. וְכֵן מְשׁוּטְטוֹת בְּכָל
הָעוֹלָם. וְאַחַר כֵּךְ מְחַזְרִים אוֹתָם
לְגִיהֶנּוּם, וְכֵן עַד שְׁנַיִם עָשָׂר
חֲדָשִׁים. אַחַר שְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשִׁים
הֵם שׁוֹכְכִים בְּאוֹתוֹ מְקוּם שְׁרָאוִי
לָהֶם. אוֹתָם הַנְּשָׁמוֹת שְׁזָכוּ
עוֹלוֹת לְמַעְלָה, כְּמוֹ שְׁנַתְּבָאָר,
וְזוֹכוֹת בְּמִקּוּמוֹתֵיהֶם.

בְּאִי רְאָה, אֲשֶׁרֵי הַצְּדִיקִים שְׁנַגְנוּזוּ לָהֶם כְּמָה טוֹבוֹת לְעוֹלָם הַהוּא, וְאֵין מְקוּם פְּנִימִי בְּכָל אוֹתָם